І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 51. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЦЕНТІВ 20 CENTS СУБОТА, 15-го БЕРЕЗНЯ (MARCH) 1975 No. 51. VOL. LXXXII.

УВУ ПРОГОЛОСИВ ВПИСИ СТУДЕНТІВ НА ЛІТНІЙ СЕМЕСТЕР

Мюнхен. — Ректор Українського Вільного Університету, визнаного Баварським міністерством освіти і віровизнань і дипломи якого респектують численні американські і канадські університети, проголосив вписи студентів на літній семестер цього 1975-го року.

Виклади будуть відбуватися від 1 липня до 30 серпня 1975 р. на двох факультетах, у власному Домі УВУ, Пінценаверштрассе 15, у Мюнхені.

На філософічному факультеті до програми увійдуть такі ділянки:

1. Українське мовознавство в пов'язанні з порівняльною слявістичною філологією; 2. Історія української літератури з порівняльною літературою, теорією літератури і етнографією; 3. Історія України з особливим узгляденням економічної географії; 4. Історія української культури з мистецтвознавством; 5. Педагогіка й дидактика з історією виховання і шкільництва в Україні; 6. Пропедевтика філософічних дисциплін із українською етнопсихологією і характеристикою української духовости; 7. Географія населення України.

На факультеті правничих і суспільно-економічних наук будуть курси в наступних ділянках:

1. Адміністративне право в совєтській Україні; 2. Історія европейського приватного права з узгляднениям Східньої Европи; 3. Основи родинного і спадкового права в Україні; 4. Церковне право Східніх Церков; 5. Соціологія з особливим узгляднениям сучасної соціяльної структури України; 6. Економічний устрій совєтської України; 7. Господарське значення Української ССР в Совєтському Союзі.

З вирахованих вище ділянок наук студенти можуть отримати від професорів УВУ теми магістерських і докторських дисертацій.

Студенти зі ступнем бакалавра мають змогу перейти в УВУ доповнювальні студії (впродовж найменше двох семестрів) та, після складення всіх часткових іспитів і

Проф. д-р Володимир Янів, Ректор УВУ, перебуває тепер на відвідинах в ЗСА.

обов'язкових кольоквіюмів, приступити до дипломного магістерського іспиту.

Кандидати зі ступнем магістра, мають змогу завершити студії в УВУ докторатом, якщо вислухають найменше два семестри та представлять докторську дисертацію. Семестер зараховується після вислухання 140 годин і складення з них кольоквіюмів. Між семестрами кандидати є в постійному контакті з визначеними деканатом патронами дисертацій.

Зголошення на студії в УВУ приймають деканати факультетів до 30 травня 1975 р. Семестральна оплата виносить 600 нім марок (коло 250 ам. дол.). На прожиток в Мюнхені потрібно 300 нім. мар. місячно, бо всі учасники літнього семестру можуть користуватися приміщенням і харчуванням Інтернату „Рідної Школи" в Мюнхені та іншими гуртожитками, по знижених цінах.

Високошкільний курс українознавства 1975 р.

Відбудеться в цьому році від 21 липня до 8 серпня. Курс передбачений для студіючої молоді та учнів вищих кляс гімназії і має на меті поглибити знання студентів з окремих ділянок українознавства. Кожний учасник курсу отримає свідоцтво відбутих курсів.

Видано брошуру про „Політв'язнів в СССР"

Ню Йорк. — Недавно вийшла з друку 56-сторінкова брошура „Політичні в'язні в СССР: хто вони такі, за що вони змагаються і як можна їм допомогти?" Брошуру підготовано і видано заходами Комітету Оборони Совєтських Політичних В'язнів і вона включає дані про совєтські концтабори на основі інформацій самих в'язнів з насвітленням умов побуту та режиму, профілі і списки політичних в'язнів, вказівки про те, як переводити акції в їх обороні та вибрану бібліографію в англійській мові на тему дисидентизму в СССР. Серед реєстру в'язнів з докладнішими даними і частинно також фотографіями є політв'язні - українці, як Юрій Шухевич, Стефанія Шабатура, Леонід Плющ, Ірина Сеник, Валентин Мороз, Вячеслав Чорновіл. Подані списки політв'язнів охоплюють 400 осіб з даними, за що їх засуджено і де вони находяться ув'язнені з окремим розділом про українських політичних в'язнів.

З передмови до брошури Адріяна Каратницького, з окремих матеріялів, а також з інформації про сам Комітет Оборони Совєтських Політичних В'язнів видно, що свою увагу Комітет звертає у своїй інформаційній кампанії в першу чергу на т. зв. ліві кола в ЗСА, або, як це стверджується у брошурі „на опінію лівого напрямку у переконанні, що не має бути прогресивна соціяльна і політична сила, яка, в нашому переконанні, на жаль була відносно мовчаливою, коли йдеться про справу репресій у Совєтському Союзі". З цих міркувань, треба припускати, інформуючи, наприклад, про Юрія Шухевича, в брошурі написано, що він є сином Романа Шухевича, „який діяв як Головнокомандуючий Української Повстанської Армії, української націоналістичної підпільної групи, яка відкидала одночасно і капіталізм і сталінізм у своїй боротьбі за безклясове суспільство у незалежній демократичній українській державі". Так само цим можна пояснити аксіоматичне твердження, мовляв, подані у списках політичні в'язні „є справжніми голосами демократії, національних прав і соціялізму у Совєтському Союзі". Ціна брошури $1.25 і її можна замовляти в бюрі Комітету.

ЗБОРИ „ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧІ"

Нюарк, Н. Дж. — В суботу, 22 березня ц. р. о год. 7.30 веч., тут у власному домі відбудуться 51-ші Звичайні річні загальні збори Українського Спортового Товариства „Чорноморська Січ", яке саме закінчило святкування 50-тиріччя свого надзвичайного активного існування в ділянках: фізичного виховання української молоді й спорту, харитативній і культ. освітній.

Палата Репрезентантів проголосувала 3.5 більйона на закордонну допомогу

Вашингтон. — Палата Репрезентантів у четвер, 13 березня, проголосувала призначити на закордонну допомогу тільки 3.5 більйона долярів на поточний фіскальний рік, який кінчиться 30 червня ц. р., тобто, на 2.5 більйона долярів менше ніж вимагав Білий Дім. Проголосована Палатою сума є також на 2.3 більйона меншою від закордонної допомоги в 1974 році. Сума 3.5 більйона долярів мала б охоплювати всю військову і економічну допомогу закордонним країнам. Голосуючи 212 проти 201-го, конгресмени рішили, що із цієї загальної суми 1 більйон долярів має бути призначений для країн Близького Сходу — для арабських держав і для Ізраїля — та 440 мільйонів долярів на післявоєнну відбудову в Індокитаї, але жадних грошей не призначено для Північного В'єтнаму. Дебати в справі закордонної допомоги тривали в Палаті Репрезентантів кілька годин і були досить палкі, бо багато консервативних конґресменів вимагали зменшити цю допомогу ще більше з уваги на економічні проблеми в самій Америці.

Демократичні сенатори і Конґресова Комісія проти допомоги для Камбоджі

Вашингтон. — У четвер, 13 березня, демократичні члени Сенату на своєму кокусі 38-ма голосами проти 5-ох проголосували не давати жадної додаткової військової допомоги для Камбоджі та 34-ма голосами проти 6-ох не давати додаткової допомоги для Південного В'єтнаму протягом поточного фіскального року. День раніше подібну резолюцію схвалили демократичні члени Палати Репрезентантів 189-ма голосами проти 49-ох. З уваги на те, що демократи становлять велику більшість в обох Палатах Конґресу, коментатори вважають, що майже нема виглядів на те, щоб Конґрес схвалив будь - яку допомогу. Це твердження скріплює також факт, що в четвер, 13-го березня, Комісія для закордонних справ Палати Репрезентантів 18-ма голосами проти 15-ох відкинула компромісову пропозицію надати Камбоджі 82.5 мільйона долярів військової допомоги до кінця цього фіскального року, який кінчиться 30 червня. Пресовий секретар Білого Дому Рон Нессен заявив, що президент Джералд Форд „дуже розчарований" рішенням Комісії для закордонних справ Палати і рішенням демократичних законодавців, але зазначив, що Президент не вважає, що ці рішення є остаточними.

Сенатська Комісія схвалила податкові полегші для домовласників

Вашингтон, Д.К. — Сенатська фінансова комісія, яка тепер розглядає законопроєкт Палати Репрезентантів, що пропонує зменшити федеральні податки на 21.3 більйона долярів, проголосувала додати нову постанову до цього законопроєкту, а саме, щоб покупці домів і квартир одержували податкові кредити, якщо закуплять дім або квартиру між 1-им квітня та кінцем цього року. Ці податкові кредити становили б 5 відсотків ціни хати або квартири, а максимальний податковий кредит міг би виносити 2,000 долярів. Податкові кредити стосувалися б тільки домів і квартир, в яких мешкав би сам покупець з родиною. Якщо цілий Сенат, а опісля Палата Репрезентантів погодяться на цю пропозицію, то зменшення в податках може становити 25.3 більйона долярів, а деякі законодавці твердять, що навіть коло 30 більйонів долярів, замість 21.3 більйона, проголосованих минулого місяця Палатою.

Сенатська фінансова комісія проголосувала також інший додаток до законопроєкту Палати Репрезентантів. Він дозволяв би платникам податків або далі відраховувати 750 долярів за особу від загальної суми, яка підлягає оподаткуванню, або вже від ефективного податку відтягати 200 долярів. Самітні особи, яких суми, що підлягають оподаткуванню, виносять 12,000 долярів річно, а подружжя із 16,000 оподаткованими прибутками, заощадять більше грошей, якщо відтягатимуть 200 долярів від ефективного податку.

Українська Торговельна Спілка в Торонті перейшла 22 мільйони торгів

Торонто, Канада. — У вівторок, 4-го лютого ц. р. тут відбулися загальні збори Української Торговельної Спілки „ЮБіЕй".

Повідомляючи про ці збори, тижневик „Гомін України" з 22-го лютого ц. р. подає, що „ЮБіЕй" перейшла вже 22 мільйони торгів, що на зборах ствердили керівник бухгальтерійного відділу Іван Бойко і голова дирекції цього великого українського підприємства мгр Володимир Кліш.

Спілка, про яку мова, кінчає цього року 20 років свого існування. Від маленького підприємства у винаймленому гаражі, вона в 1975 році дійшла до 4 власних будинків, де приміщуються бюра підприємства і магазини; трьох власних крамниць в Торонті і поза містом, а навіть поза границями Онтаріо. „ЮБіЕй" втішається на господарсько-торговельному ринку доброю опінією, зокрема серед широкого кола відборців товарів різного етнічного походження.

Збори уділовців відкрив голова дирекції мгр В. Кліш і привітав приявного на зборах голову ЦК СУМ мгра О. Коваля, який з цікавости загостив на збори. Вичерпний звіт склали головний управитель Ігор Велигорський, заступник управителя і головний бухгальтер Ів. Бойко, голова дирекції мгр В. Кліш і голова Контрольної комісії інж. Мирон Барабаш. Дирекція впровадила минулого року, як про це говорили звітодавці, молодих надійних працівників, що є запорукою дальшого розвитку підприємства.

Незалежно від пересторог економістів звітового 1975 року, керівники і дирекція „ЮБіЕй" дивляться оптимістично на майбутнє підприємства. Керівництво плянує в недалекому майбутньому відкрити додаткові гуртівні, між іншим одну на кордоні ЗСА і Канади.

Головою дирекції перевибрано мгра В. Кліша, його заступником Степана Гулу, головою Контрольної комісії інж. М. Барабаша і перевибрано майже той самий склад дирекції з незначною зміною і пересуненнями. З молодих, членами дирекції були вибрані Б. Лищишин, Ю. Паранчук і Б. Фіголь. Слід відмітити, що „ЮБіЕй" багато грошей і товарів жертвує на громадські цілі і майже всі члени дирекції беруть активну участь в українському політичному і суспільно-громадському житті в Канаді.

КОМУНІСТИЧНИЙ НАСТУП У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ПРИЙМАЄ ЗАГРОЗЛИВІ РОЗМІРИ

Сайґон. — Згідно з південнов'єтнамськими повідомленнями, північнов'єтнамські комуністичні частини закріпилися у центральній частині Південного В'єтнаму, захопивши провінційну столицю Бан Ме Тоут, де бої ще продовжуються на північ від міста, але саме місто вже в руках комуністів, які перетяли всі зв'язки міста із Сайґоном. Бан Ме Тоут вважається важливим комунікаційним центром В'єтнаму і тому захоплення міста північними в'єтнамцями є серйозним ударом для південнов'єтнамського уряду. В гру входить уся центральнов'єтнамська висота, мешканці якої досі були великими прихильниками південнов'єтнамського уряду і президента Нгуєна Ван Тію та активно виступали проти комуністів. Останнім часом ситуація змінилася, бо політика уряду президента Тію викликала серед населення цієї частини Південного В'єтнаму незадоволення. У зв'язку з цим поширилися навіть вістки, що це невдоволення зуміли вже використати північні в'єтнамці, що уможливило їм таке скоре просування у цьому районі, зокрема перекинення танкових з'єднань.

Упадок Бан Ме Тоут щодо розмірів втрати є однозначний з втратою провінції Фуок Лонг в січні цього року. У центральному гірському районі південнов'єтнамські війська мають ще під своєю контролею два менші міста Плейку і Контум, але їх значення є другорядне. Президент Тію, який зарядив у Південному В'єтнамі мобілізацію, заявив, що його уряд докладе всіх зусиль, щоб звільнити Бан Ме Тоут, але поінформовані чинники твердять, що це не буде легкою справою. В цілому комуністи досі захопили вже шість провінційних столиць, а цілий ряд інших важливих пунктів країни є під безпосередньою загрозою.

Північнов'єтнамська інфільтрація дуже збільшилася, твердить Джеймс Шлесінджер

У зв'язку з наступом північнов'єтнамських з'єднань в різних частинах Південного В'єтнаму, секретар оборони Джеймс Шлесінджер повідомив, що йдеться тут про підготовку ґрунту для широкозакросного північнов'єтнамського наступу, запланованого на 1967 рік, коли в ЗСА буде йти підготовка до президентських виборів. Північний В'єтнам, за словами Шлесінджера, перекинув до Південного В'єтнаму значні піхотні і панцерні частини з метою „потяти" Південний В'єтнам на частини, в яких будуть зв'язані південнов'єтнамські збройні сили, що, очевидно, унеможливлюватиме плянову оборону у випадку сподіваного більшого наступу головних північнов'єтнамських з'єднань.

ЗСА повинні почати бомбардування Північного В'єтнаму

З такою пропозицією виступив колишній американський головнокомандувач у Південному В'єтнамі ген. Вілліям Вестмореланд. Північнов'єтнамці розуміють тільки „мову сили" і без застосування сили не можна буде припинити їхнього наступу на Південний В'єтнам, — заявив ген. Вестмореланд. На думку ген. Вестмореланда, президент Форд повинен доручити поновно замінувати порт Гайфонґ у Північному В'єтнамі, а також американські літаки Б-52 повинні відновити бомблення ліній постачання північнов'єтнамських військ у Південному В'єтнамі.

Протестують проти приїзду А. Шелепіна до Англії

Лондон. — Британська преса продовжує містити протестні листи і замітки, скеровані проти приїзду в квітні до Англії Александра Шелепіна, теперішнього керівника совєтських професійних спілок і колишнього шефа КҐБ, з наказу якого замордовано в 1957 р. проф. д-ра Лева Ребета і в 1959 р. Провідника ЗЧ ОУН Степана Бандеру. А. Шелепін має приїхати в першій половині квітня з великою делеґацією совєтських „профспілкових" діячів на запрошення Британського Конґресу Робітничих Спілок, у проводі якого під теперішню пору переважають ліві лібіральні елементи. Ніхто до цього часу не вірив у приїзд совєтської делеґації на чолі з Шелепіном, аж поки не стало відомо, що на початку березня, в часі тривання міжнародної профспілкової конференції в Женеві, британські делеґати Лен Моррей, генеральний секретар Британського Конґресу Робітничих Спілок, і Джек Джонс, побуваючи у Шелепіна на вечері, офіційно запросили його відвідати Англію в квітні ц. р.

Під теперішню пору, тобто вже на передодні приїзду Шелепіна, розпочався в Англії рух спротиву проти таких відвідин. Навіть в самій Спілці британських робітників немає повного погодження в тій справі. „Шелепін зустрічався з робітниками і їхніми проблемами тільки тоді, коли напихав ними совєтські в'язниці" — заявив провідник зв'язку електротехніків Франк Чапелл. При тій нагоді британська преса не забула пригадати Шелепінові дещо з його минулого, згадуючи при тому про вбивства українських провідних людей, аферу Сташинського, з докладним описом морду, „трофеї" і орден червоного прапору, які вручив Сташинському за вбивства сам Шелепін. Лондонський „Таймс" відмічує, що українські організації на терені Британії приготовляють тепер широкозакросну акцію проти приїзду Шелепіна, а тому, що німецький найвищий Суд в Карльсруге розписав був свого часу гончі листи і видав був навіть зарядження арештувати того вбивника, як тільки він появиться на Заході, українські організації поробили також правні заходи в британському уряді в Лондоні в тій справі, вимагаючи задержання Шелепіна і передачі його судовим органам.

До українських протестів, які піддержує британська преса і багато парляментаристів усіх трьох партій, долучились також жидівські організації й інші національностеві огрупування.

Покищо британський уряд не видав ще візи для Шелепіна.

В канадському Сенаті інформують про Петра Полетику

Оттава, Канада. — Сенатор Павло Юзик 27-го лютого цього року на сесії канадського Сенату подав обширну інформацію про Петра Полетику, нащадка українського козацького роду, який 28-го лютого 1825-го року в імені Російської імперії підписав договір із Британською імперією щодо західніх кордонів сьогоднішньої Канади. Цим договором уточнено границі між Аляскою, теперішнім стейтом Америки, та сьогоднішньою канадською провінцією Британська Колюмбія, територією Юкон і частиною Північнозахідніх Територій Канади.

Сенатор Юзик у своїй промові згадав, що крім українця Петра Полетики, який раніше був амбасадором до ЗСА, цей договір в імені Російської імперії підписав також граф Карло Несселрод, а в імені Британської імперії — посол С. Дж. Кенінг. У 1923-му році одну з гір на пограниччі Аляски і Британської Колюмбії названо іменем Полетики, а інші іменами Несселрода та Кенінга — пригадав присутнім сенатор Юзик. Він сказав, що особою українця Петра Полетики напевно зацікавляться канадці, „... бо понад 600,000 громадян українського походження живуть у цій країні і зробили значний вклад в усі ділянки канадського життя. Будучи визначним дипломатом на службі царя Александра І, Полетика, після підписання того договору, був призначений на члена Таємної Ради і на пост сенатора. Роля Полетики (у договорі з 1825-го року) точно описана в добре вдукоментованій книжці Михайла Гуцуляка під назвою „Коли Росія була в Америці", опублікованій в 1971-му році Видавництвом Мічелл Пресс у Ванкувері".

Сенатор Павло Юзик

Сенатор Юзик пригадав, що для відзначення 150-річчя договору, яким встановлено західні кордони Канади, минулого року був створений Ювілейний Комітет, до якого ввійшли як почесні члени прем'єри деяких провінцій і комішенери деяких територій Канади, а почесним президентом Комітету є Джон Г. Діфенбейкер, колишній прем'єр-міністер федерального уряду. Президентом Екзекутиви цього Комітету є д-р Михайло Гуцуляк.

Сенатор Юзик поінформував, що Комітет вже поробив ряд заходів для відзначення цієї річниці. Посадник Ванкуверу Артур Филипс розпочав старання назвати три вулиці того міста іменами Полетики, Несселрода й Кеннінга, а посадник Вікторії Пітер Поллен повідомив, що його місто призначило місце на встановлення пропам'ятного обеліску в „Інтер Гарбор Парку". Крім того плянується вмурувати пропам'ятну таблицю або в одному з будинків федерального Парляменту, або в Національній Бібліотеці в Оттаві.

Появилася друком збірка лекцій і проповідей о. д-ра Богдана Липського

Торонто. — З книжок, що тут появилися друком під кінець минулого року, на окреме відзначення заслуговує 272-сторінкова, з численними кольоровими ілюстраціями, збірка лекцій і проповідей покійного вже пароха церкви св. Миколая в Торонті, митрофорного протоєрея, о. д-ра Богдана Липського, під заголовком: „Духовість нашого обряду". Отець д-р Богдан Липський належить до числа видатних українських теологів, а зокрема найкращих знавців українського обряду. В опублікованих матеріялах читач знайде багато дечого власне на цю тему, в першій мірі, коли йдеться про насвітлення і з'ясування української східньо - церковної духовости. Книжка складається з двох частин. В першій частині зібрані лекції, що стосуються в основному нашого обряду і системи організації Української Католицької Церкви із завершенням її у формі патріярхату, а в другій — статті і проповіді, головно для з'ясування вірним окремих проблем віри, обряду, християнської моралі, включно з інтерпретацією окремих біблійних подій.

О. д-р Богдан Липський

У зв'язку з появою цієї книжки варто навести оцінку, що дав поміщеним в ній працям о. д-р І. Гриньох, який пише, що було б побажаним, щоб писанням о. д-ра Б. Липського присвятили багато уваги священики та вірні. „Скажу таке, — пише він, — нехай візьмуть ці писання... і популяризують все те, що там написано. Це робота не на тижні, а на роки. Ідеться про те, щоб усвідомити собі та довести до свідомости всіх вірних нашої Церкви, в тому числі особливо Владик і священиків, ким ми властиво є, ким є наша нещасна Церква", — пише о. д-р І. Гриньох. Свої завваги він закінчує: „З Покійним відійшов у могилу один з найбільших знавців нашої Східньої Літургії, можливо, що найбільший. Разом з тим наша Церква втратила одного з багатьох, на жаль, оборонців української східньо - церковної духовости. Справа не в тому, скільки Покійний написав, а в тому, що написав".

Ціна книжки — 10.00 долярів. Книжка появилася накладом родини о. д-ра Б. Липського. Можна замовляти її на адресу:

Mrs. Natalia Lypska-Kaczmar, 193 Midland Pl., Newark, N. J. 07106.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918
Передплата: на рік $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на „Свобода".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Загроза для Італії

Джіянкарло Пастта, член італійського парляменту Політбюра та Секретаріяту ЦК Італійської компартії, у статті на сторінках „Ню Йорк Таймс" з 13 березня інформує, що „ми (тобто італійські комуністи) видвигнули пропозиції для політики демократичного оновлення і далекосяглих соціяльних реформ та звернулися із закликом до робітників, що вони змагалися за цю політику... Ми кількакратно заявляли, що комуністам не спішно входити до уряду, але ситуація серйозна, і власне ця ситуація така, що вимагає не відкладати розв'язки, заки не пізно".

На перший погляд така пропозиція одного з італійських комуністичних лідерів виглядає незвичайно „подержавницькому", на поміркованy і навіть на сповнену „турбот" за долю трудящих. Чейже ніхто не буде оспорювати сьогодні факту, що в Італії „зростає свідоцтво політичної і моральної кризи алярмуючих розмірів" і що дотеперішня по-мусолінська державна машина під контролею Християнсько - демократичної партії не виявила себе ефективною в управлінні державою. Італія опинилася в стані глибокої кризи, і ні християнські демократи, ні соціялісти не спромoжні були досі вийти з такою програмою, яка уможливила б уздоровлення відносин і їхню стабілізацію.

Очевидно, багато причин є поза Італією, коли йдеться про господарські труднощі, викликані браком пального. Не мавши власних енергетичних ресурсів, Італія мусіла і далі мусить покладатися на занадто коштовний імпорт, що руйнує італійську економіку. Все таки, не менше причин є виключно внутрішнього порядку і на них вказує навіть комуністичний автор, наголошуючи корупцію державного апарату, марнотратство, брак пляновости тощо.

Але, чи справді Італійська компартія дає задовільну альтернативу і чи порятунок для Італії несе ліва комуністична диктатура? За часів правої диктатури Муссоліні встановлено було деякий порядок в Італії, де навіть „поїзди почали приїздити на час", але, як пізніше виявилося за фасадою цієї нібито „впорядкованої" диктатури йшов процес розкладу італійського суспільства. Багато дечого гіршого принесла б для Італії пропонована комуністична диктатура, бо комуністична система і її „лад" не мислимі без допомоги терору, тюрм і насильства.

Комуністична альтернатива для Італії також означатиме дальше і дуже загрозливе послаблення Західнього світу, головно в районі Середземноморського обширу, де вже існує можливість комуністичного захоплення влади у Португалії, можливість лівої революції в Еспанії, не рахуючи всього того, що діється у східній частині Середземного моря на відтинку Греції і Туреччини, а через море, вздовж побережжя Африки і на Близькому Сході. У такій ситуації комуністична „альтернатива" для Італії мала б катастрофальне значення для Европи і некомуністичного світу.

Усе має свої межі

Усе має свої межі. Має їх і „Свобода" в своєму бажанні служити своїй громаді та своєму народові. Оцінки тієї служби залишаємо читачам, але не можна не звернути уваги на деякі — скажімо — перетягнення тієї громади і читачів до своєї газети, які вже не одну не тільки з етнічних, але й американських газет загнали передчасно на велике цвинтарище і легко могли б загнати туди й „Свободу".

Наведемо кілька прикладів.

Власне з думкою про службу громаді, „Свобода" вже від довшого часу подає в „Українській хроніці" короткі вістки про заплановані імпрези. Від деякого часу ми все більше одержуємо таких вісток, без рівночасних платних оголошень, хоча ці імпрези подумані, як прибуткові.

Інший приклад: „Свобода" друкує більші чи менші, часом навіть великі платні оголошення „величавих бенкетів", під час яких „столи вгинаються", більше чи менше традиційних забав і балів та подібне. Коли ж приходиться покривати рахунок за оголошення, наспіває прохання скасувати або бодай зменшити цей рахунок, бо після оплат за чужу залю, оркестру, обслугу тощо, на заплату за оголошення в „Свободі" вже не вистачає фондів. Результат: в адміністрації „Свободи" сьогодні вже зібралось на десятки тисяч долярів невирівняних рахунків за ці оголошення.

Ще інший приклад: відбуваються збірки на прерізні добрі цілі, або складається пожертви на такі цілі при різних нагодах. „Свобода" у своїй службі громаді такі збіркові акції популяризує і підтримує. Після збірки надсилається часто на десятки сторінок машинопису викази жертводавців з бажанням надрукувати їх, очевидно безкоштовно, бо фонд призначений на „народну ціль".

Таких і подібних прикладів можна б наводити без кінця і краю. При цьому забувається, що одною з найбільших „народних справ" є власне газета, що її друк і висилка коштують сьогодні горендальні суми. Сказано, що газетні цвинтарища заповнені безліччю всіляких публікацій. Ні, вони самі не повмирали, їх убили їхні читачі. „Свобода" ще існує завдяки постійній піддержці і дотаціям її видавця, Українського Народного Союзу, і ці дотації з кожним роком треба збільшувати і збільшувати. Але, все має свої межі. Про це повинні знати і пам'ятати також читачі і громада.

На Пряшівщині спом'янули В. Ґренджу-Донського

Пряшів. — Орган Культурного Союзу українських трудящих Чехо-Словаччини, тижневик „Нове життя", що виходить у Пряшеві, присвятив статтю пам'яті недавно померлого у Батиславі українського письменника Василя Ґренджі-Донського, родом із Закарпаття. У статті, між іншим, написано: „Те, що зробив Ґренджа-Донський як письменник на Закарпатті, назавжди залишиться невід'ємною складовою частиною культурного надбання закарпатських українців. Ім'я Ґренджі-Донського так само нерозривно пов'язане з історією новітньої української літератури на Закарпатті, як ім'я Івана Котляревського у початках української новітньої літератури..."

Я. Гайвас

ЗАХОДИ Й ПРОТИЗАХОДИ

Не вмовкають заяви й слідні дальші кроки для утривалення й зміцнення політики відпруження, розрядки, як це формулює большевицька преса, чи детанти. Рівнобіжно з тим обидві супер-потуги напружують усі свої сили, щоб зміцнити та розбудувати свої позиції в світі й, очевидно, створити нові випадові бази. Поволі й болюче пригасає індокитайський воєнний театр, що десятки років спливав і ще далі спливає кров'ю, і навчені його гірким досвідом потуги намагаються створити такі умови в невральгічних районах, щоб противникові відхотілося зважитися на збройні авантюри. Слідно це в першу чергу на Близькому Сході. В переміннiй черзі публічна опінія довідується про заходи, а нераз успіхи, однієї сторони, а відтак другої.

Особливо Совєтський Союз не жаліє ні коштів, ні людських зусиль, щоб поширити свої бази й точки оперття. Обмотуючи своїм залізним кільцем арабський півострів, — в біжучій фазі розвитку найбільше невральгічний, а може й найбільше вирішний театр, — Москва посіла крім баз в західній смузі того комплексу (головно Сирія) не менше важливі пункти й на сході Арабського півострова: на острові Сокотра (Індійський океан), в Адені (Південний Ємен), в Басрі (Ірак), та аж дві бази в Сомалії, загально уважаній „найчервонішою" частиною Африки.

В Південному Ємені від якогось часу оперують ліві партизанти. Та мабуть найбільше характеристичне, що після довгого часу сумнівів і коливань, Москва вирішила, що настав час перейти до явної підтримки й активного втручування в побудову й розбудову різних арабських комуністичних партій. Як відомо, дотепер ні московський центр, ні його емісари в тому просторі, не дуже зворушувалися долею, чи радше недолею своїх арабських однопартійців. Навпаки, Москва щедро постачала арабам масу зброї, але мовчала, коли в тих країнах державні чинники виловлювали місцевих комуністів і роками тримали їх поза гратами в дуже нелегких умовах. Згідно з найновішими інформаціями це міняється тепер.

Очевидно, що й ЗСА „не засипляють грушок у попелі". Недавні вістки про вишколи американськими спеціялістами „служби безпеки й охорони" в деяких країнах на чолі з Савдійською Арабією та навіть на терені ЗСА й висилка туди розмундурованих експертів мають свою вимову. Державний секретар, Г. Кіссінджер, у часі своїх поїздок на Близький схід теж напевно не дармує в цьому напрямі, хоч слово „мир" не сходить з його вуст. „Стереженого Бог стереже", коли ж ще до того мається до діла з таким „детантистом", як Москва, то тим більше треба поступати згідно з другою українською приповідкою, опертою на сотнях років народного досвіду: „З москалем дружи, але камінь за пазухою держи!".

Що ж роблять зі свого боку араби й іранці, довкруги чиїх земель відбуваються ті контрадакси, чия нафта манить око в однаковій мірі західніх капіталістів, як і „ідейних" суслових, мазурових, гречків і, очевидно, брежнєвих?

Відповідь тих народів дуже цікава й дуже виразна. Вона вказує безсумнівно, що вони не покладаються на своїх „приятелів і протекторів", але намагаються свою долю тримати цупко у своїх руках. Дня 6-го березня закінчилася в Альжирі конференція Організації країн експортуючих нафту: Альжирія, Еквадор, Індонезія, Іран, Кувейт, Лівія, Нігерія, Катар, Савдійська Арабія, Об'єднані Арабські Емірати, Венесуеля, Габон. Конференція видала декларацію, яка своїм змістом і своєю формою перегукується з найкращими й найвагомішими політичними документами світу. Ось її початок: „Суверени й голови держави ще раз підтверджують солідарність, яка об'єднує їхні країни, забезпечуючи легітимні права й інтереси їхніх народів, підтверджуючи суверенні й невід'ємні права цих народів до власности, використовування й націнювання їхніх природних ресурсів і відкидаючи будь-яку ідею, чи спробу, що заперечувала б ті фундаментальні права таким чином суверенність їхніх країн".

Чи може ясніше, виразніше й рішучіше бути з'ясований принцип повної суверенности народів?

Країни-експортери нафти були в часі поточної господарської кризи тенденційно й з легкої руки обвинувачувані в спричиненні тієї кризи чотирикратним збільшенням ціни на ропу. А ось, що вони кажуть: „Суверени і голови держав стверджують що причина теперішньої світової економічної кризи випливає головно з глибоких нерівностей економічного і соціяльного розвитку між народами... Такі нерівності спричинені й створені чужою експлуатацією, з роками ми стали загостренішими з огляду на брак відповідної інтернаціональної співпраці в напрямі дальшого розвитку".

Щоб не було сумніву у їхній поставі, учасники альжирської конференції не поминули пропаганди проти них, а навіть погроз з боку великодержав, а особливо з боку інтернаціональних фінансово-промислових велетнів: „В обличчі таких погроз суверени й голови держав ще раз підтверджують солідарність, яка єднає їхні країни в обороні легітимних прав народів, і заявляють готовість в рамках тієї солідар-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Д-р А. М. Базилевич

ПРО АВТОРА „ДУХОВОСТИ НАШОГО ОБРЯДУ"

Нещодавно появилася в Торонті, Канада, друком збірка праць св. п. о. мітрата д-ра Богдана Липського під заголовком „Духовість нашого обряду".

В чому лежала велич сл. п. о. мітрата Богдана Липського? В першу чергу, це була людина науки. Покійний мав велике знання візантійсько - українського обряду. Був професором спеціяльної догматики й моральної богословії, знавцем історії Східніх Церков (не тільки Української Церкви), історії української культури, любителем та культиватором чистоти української літературної мови. Був вичерпно зорієнтований в українському громадському житті в сучасний час як у Краю, так і на еміґрації. Також добре вивнавався в сучасній світовій політиці, й наперекір різним „комбінаціям", які люди снують про таку чи іншу політичну ситуацію, Покійний мав виpoблену свою думку, що, як опісля виявилося, була правильною.

Ясна річ, що таке велике знання вимагало багато читати й студіювати. На це мало було часу вдень, тим більше, що адміністрація великої Святомиколаївської парафії вимагала чималого вкладу праці. Телефони майже не вгавали. Тому Покійний читав, робив записки і студіював далеко поза північ, не раз аж до досвіта. Це й зумовляло обставину, що вставав пізніше. Взагалі він відрізнявся способом ведення щоденного життя від пересічних людей. Він був голодним на знання і черпав його з різних джерел: з книжок, періодиків і розмов з різними людьми, що їх провадив довгими годинами, проповідей і дискусій, з власної обсервації життя. Читав і студіював у різних мовах: крім слов'янських мов, читав французькою, англійською, італійською, німецькою, голляндською мовами, а з т. зв. „мертвих" мов знав клясичну грецьку і латинську.

Його улюбленою лектурою були періодики, наукова література про українсько - візантійські й інші обряди, взагалі про все, що пов'язане зі Східніми Церквами, — їхня історія, канонічне право, візантійське мистецтво, архітектура та твори про розвій модерної богословської думки.

В останні роки по Другому Ватиканському Соборі, богословська думка зробила милеві кроки вперед. У цій літературі Покійний був зорієнтований до подробиць, аж до найновіших видань. У себе мав величезну книгозбірню з вищезгаданих предметів. Крім того був збирачем церковних книг, церковних уставів й церковної утварі.

Це своє знання щедро офірував своїм парафіянам у проповідях на т. зв. „дванадцятці", що її відправляв багато років. Далі доповідав священикам на численних конференціях Торонтської епархії, відділам ЛУКЖ (Ліга Українських Католицьких Жінок), БУК (Братство Українців - Католиків), пластовій молоді, а теж давав реферати ширшому громадянству на тему помісности нашої Церкви і на літургічно - обрядові теми.

Це і самозрозуміло, що промовляв часто на конґресах українських католицьких організацій. Був їх духовним опікуном, мудрим дорадником, цікавим дискутантом та співорганізатором Централі епархіяльних українських католицьких організацій. З ним можна було говорити на різні теми, і завжди Покійний міг і мав щось цікавого сказати. Коли ж, бувало, чогось не знав, відповідав безпосередньо: „Цього не знаю", або „На цьому не визнаюся".

Друга характерна риса Покійного, що відрізняла його від інших людей, було те, що не думав стандартно. Тому любив людей з оригінальними поглядами, навіть тоді, коли вони не покривалися з його власними думками, однак лише в такому випадку, коли знав, що люди висловлюють їх щиро і глибоко в них переконані. Цінив людей, що мають свою лінію в житті й мають відвагу пливти проти течії у власному середовищі чи суспільстві. Сам мав свою визначену лінію і послідовно проводив її в життя. Не любив людей коньюнктуральних, що хиляться туди куди вітер віє. Не любив облуди, крутійства, брехні, пересадного вибілювання всього, що своє, а роздування до великих розмірів відносно малих промахів у чужих або в тих, що „не з нашої партії" чи „середовища".

Любив правду, — і це одна з підставових рис його характеру. Був об'єктивний в оцінці справ і людей, без огляду на те, чи це були свої чи чужі. Великодушно признавав рацію і чужим, навіть нашим противникам, якщо це відповідало правді, без огляду на те, чи ця правда була для нас приємна, чи ні. Вмів також тактовно сказати гірке слово правди про промахи народу і Церкви... Український нарід характеризував, як нарід „середини": немає в нас, — говорив, — багато вийнятково великих людей. Але наш нарід... добрий, побожний, працьовитий, ощадний, прив'язаний до своєї Церкви з її традиціями, жертвенністю, готовий на геройські діла для добра нації. Хибою нашою хіба є те, що, беручись до поважних церковних і державно - політичних справ, підходимо до них часто чуттєво, не розумово. Ця середня міра духової вартости проявляється також серед наших еміґрантів. За добрі прикмети українців цінять їх чужинці. Тільки наш історичний промах — незгода, роз'їдає наш організм на еміґрації. Інакше, спільним зусиллям нас усіх, ми могли б багато більше осягнути для Церкви і спільної нам усім справи визволення України, ніж дійсно осягаємо.

О. мітратові Липському промовляли тільки розумні арґументи. Свої рішення виносив не скоро. Передумував різні справи, розглядав рації за і проти, читав джерела і радився з іншими, але вирішував сам. Умів вичекати, аж справа дозріє, аж прийде більше пригожий для неї час. Вмів поволі йти до успіху, але послідовно. Цього мистецтва навчився від Слуги Божого Митрополита Шептицького ще у Львові. Часто з ним говорив, радився і вмів присвоїти собі ширину його думки. Під час своїх богословських студій у Римі, був деякий час особистим секретарем Митрополита Андрея, тоді спостерігав, як Він приймав великих людей, єпископів, кардиналів і державних мужів різних народів і з якими думками вони виходили від Кир Андрея під враженням розмови з ним...

Ідучи з духом часу, Покійний був великим екуменістом, тобто прихильником міжвіроісповідного діялогу, а також „діялогу поколінь", старших — з молоддю. Сам на ці теми дуже багато писав і проповідував та підкреслював, що можливості є великі. Діялог — це неначе міст поміж двома берегами. Кожному ясно, що легше зустрітися на мості, як без нього. Психологічно беручи, люди, які з собою частіше переговорюють, хоч мають різні погляди, все таки наближаються один до одного. А це викликає сприятливу атмосферу для глибоких дискусій.

Проте, у нас цей вид діялогу ще не прийнявся. Причина цього — наш стандартний спосіб думання. Спробуймо відмовитися від нашого дотеперішнього підходу до інакодумаючих і напевно будемо мати успіх. Це не значить, що маємо резиґнувати з наших ідеологічних основ, бо це було б спрощенням справи, а не її правильною розв'язкою.

Треба шукати правди: „Пізнайте правду і правда визволить вас", — написано у св. Євангелиста Івана. Вийдім з ґетто, в якому ми себе замкнули. Коли римо-католики, англікани і протестанти можуть разом сходитися і дискутувати, творити різні міжвіроісповідні комісії і т. п., то чому ж ми, українці, католики і православні, не можемо робити те саме? Ми ж собі рідні, сини й дочки однієї нації і догматично куди ближчі одні до одних, як інші віроісповідання. Маємо так багато спільного! Створімо з приязню і любов'ю відповідний форум для дискусії.

З НАШИХ БУДНІВ

ЦІКАВА НОВИНКА

Дозвольте шановні читачі і дорогі приятелі полонити вашу ласкаву увагу однією коротенькою новинкою ось - якого небуденного змісту:

92-річний сталевар

„Найстарішим сталеваром на земній кулі є, очевидно, Рікардо Баскес. Йому 92 роки і він далі ще працює на заводі Бетлегем Стіл у Сан Франсіско. На відпочинок Баскес покищо не збирається, бо в Сполучених Штатах Америки досі не існує гарантованого законом пенсійного забезпечення".

Якщо б я в цьому місці закінчив і поставив крапку, то до редакції „Свободи", розуміється, зразу посипалися б листи читачів з голосами протестів і святого обурення! „Що трапилось вашому малому фейлетоністові?! — загомоніли б шановні читачі. — Чи він, буває, не п'яний, чи кукільвану не об'ївся, що виписує в своїй „колюмні" такі голодні, сказавши по-львівському, кавалки і так тяжко зневажає свою прибрану батьківщину — Америку, саме напередодні преславного її ювілею, 200-річчя проголошення Незалежности! Адже він, той ваш фейлетоніст сягнув до арсеналу, з котрого так часто користає забріхана совєтська пропаґанда. Такі ж самі тяжкі інвективи кидають на Америку так звані „радянські та прогресивні газети.

Все це істинна правда, шановні читачі: справді ця, з дозволу сказавши, новинка була спершу надрукована в котрійсь підсовєтській чи прогресивно - еміґрантській газеті... але й те правда, що її потім передрукував на своїх сторінках популярний, патріотичний, український тижневик з Торонта, знаний з того, що його редактор залюбки, як кажуть, редаґує газету ножицями: вирізує статті, новинки і тому подібні матеріяли з інших газет, а потім клеїть з того всього свою власну...

Автор цих рядків, річ ясна, не ставить собі за мету повчати колегу — редактора з Канади, як він має редаґувати свій тижневик — користуватись чужими матеріялами, чи писати власноручні. Це його, так би мовити, бизнес. Все ж таки, гадаємо, варто було б шановному колезі бодай час від часу кинути одним оком на те, що він повитинав з чужих газет, а тоді вже вклеювати, куди йому там забажається. Тоді либонь не вийшов би такий скандал і тяжка компромітація, як з тим 92-річним сталеваром Бетлегем Стіл із Сан Франсіско, чи з неіснуючим досі в „Сполучених Штатах Америки" законом про пенсійне забезпечення.

ІКЕР

ПОЯВИЛАСЯ ПОВІСТЬ СОФІЇ ПАРФАНОВИЧ

У видавничій серії Наукового Товариства ім. Шевченка „Українська Літературна Бібліотека", том 14, Ню Йорк, 1974, вийшла друком повість покійної Софії Парфанович п. з. „Попід Кичерами та над потоком". Це мемуарна, немов родинна хроніка про Старого Пана, тобто батька письменниці. Подія відбувається між двома світовими війнами в с. Розлучі, турчанського повіту, у підніжжя бойківських Карпат, де Старий Пан побудував собі хатину недалеко верхів Кичер над потоком. На невеликому господарстві жив із прислугою та своїми улюбленими домашніми тваринами, відвідува-

Повість приготовив до друку проф. В. Лев на основі трьох неповних частин манускрипту.

Леся Лисак

ВСМІХНИСЬ, ВЕСНО!

Чи ви теж, дивлячись на календар, рахуєте дні, які разом з вами вижидають приходу красуні Весни? На календарі дата її появи точно зазначена, дні акуратно підраховані, а вона, химерна, десь забарилася! Вже б повинні прибути її передвісники, а тут такий прикрий вітер, ще й часами снігом замітає! А приятель красуні Весни — сонечко — теж хизується. Інколи таке ясне, що аж любо, але тільки через шибу вікна. Вийдете з хати, а там холодно. Але не турбуйтеся: ані прикрий вітер на провесні, ані навіть легкий сніг вже нам тепер не страшні. Вони сердяться тільки з люті, що їхнє володіння вже кінчається. Ще трошки підождемо — і буде тепло.

А все таки варто у березневі дні слідкувати за віщунами весни. Може у вас перед хатою росте кущ бузку? Пригляньтеся брунькам на його гілках, — вони щораз то більшають, повнішають, а котрогось дня несподівано переміняться у листочки. Зразу манюсенькі, а відтак щораз повніші, більші, кращі. І тоді вже повірите, що весна йде до нас. І всміхнетеся до думки про неї...

А може, десь у міському сквері, який минаєте щоранку, йдучи до праці, росте непомітний кущ? Сірий, пригнічений неприхильними зимовими днями й ночами. Ви досі не звертали на нього ніякої уваги. Аж котрогось ранку відкриєте широко очі від несподіванки: звідкіля взялося тут „маленьке чудо" - розквітлий жовтим квіттям кущ форситії? А може це буде рожевий, як молодеча мрія, кущ вайгелії? А може просто вишенька з'явиться серед сірих мурів у розкоші ніжного білого квіття? Ех, біла вишне, ти зараз нагадуєш рідний дім, дитинство рожевіше і ясне, молодість буйну, мрійливу! Звідкіля ти взялася тут, непорочно — біла красо рідної вишні? І серце жвавіше заб'ється, бо хіба можна дивитися байдуже на неповторну красу розцвілого дерева?...

А може це буде найскромніше, і заразом найвиразніше з усього — перша весняна трава. Яким пригнітаючо — негарним був цей шматок землі, що зветься травником: рештки мертвих зісохлих стеблин, жмутки заболоченого листя з минулої осені, сіра нудьга безділля. Та ось, від кількох днів, там пробудилося нове життя. Клаптик землі прибирає колір зеленої надії — травичка сходить! Спершу несміливими тоненькими стебельцями, а потім з предивною силою буяння, такого, що вас аж дивує: „звідкіля береться у тієї травиці така міць? Ех, як добре було б і людині набрати з весною подібного розмаху, закинувши в кут всі понурі міркування!"

А воно можливе. Коли пригріє сонечко, зазеленіють трави й кущі, вам теж стане відрадніше. Може світ зміниться стовідсотково на краще, але люди можуть стати привітнішими. І у вас знайдеться більше відпорности на всі турботи, прикрощі, смутки. Це буде вам щорічний дарунок весни. Варто про це пам'ятати...

А вже найбільшу радість матимуть ті, що милуються квітами. Хтось, у кого більший чи менший городчик коло хати. Перші тюльпани ось-ось відкриють червоні, жовті, рожеві — які хочете! — келехи квітів. Чекаєте на ці хвилини, як на зустріч з наймилішим приятелем. Як на радість, у якій не буває розчарування. І запахнуть вам п'янко сині гіяцинти, і скажуть: вже весна. Що є краще в світі від весняного квіття й від усмішки дорогої людини?

І може прийдуть до вас в гості соняшні картини весни вашої молодости. До кожного якась інша. Може пригадається якась лісна поляна, де ви зривали білі дзвіночки пролісків? Ще в ярах лежав сніг, а вони — білі дзвіночки — нечутно співали пісню весні. Там вам радісно було тоді, мов би даровано вам велику цінність. А це був тільки жмуток перших квітів весни... А відтак мати докоряла: — „І де це ти заболотилася по вуха,,? — Бо ви верталися з лісу ще розмоклими стежками. Та ви не бентежилися цими докорами, бо знову кортіло вибігти з хати. Уявіть собі — велика подія скоїлася: до сусідів прилетіли бузьки — лелеки! Як не привітати їх з поворотом до старого гнізда? І ви знов барашкували з товаришами дитячих забав, тішилися невідомо чим, сміялися, аж луна йшла... Коли б так вернулася ще раз колишня життєрадісність, безжурність.

Може повернеться у мініятюрній формі. Пригадуєте, як колись над річкою, зрізували гілки верби, покриті пухнастими „базями", „котиками"? Ставляли їх у склянці, на вікні, а за часок зі сріблястих „котиків" поставали зелені листки. А у вас було почуття, наче б ви доконали цієї переміни. Ну, сонечко вам трішки допомогло та ще й може ця чарівна незбагнута пані, звана Весною.

...Далеко зостався ліс з прolісками, сусідська хата з гніздом лелек, старі верби над річкою. Не заваляються черевики від колишніх, ще не сухих, стежок дитинства. Тільки, як пощастить, може десь на розі вулиці продаватимуть пучечки верби зі сріблястими базьками. Купіть, і як колись, поставте у склянці на вікні. Котрогось ранку, як прокинетеся, стріне вас несподіванка — вони зазеленіють дрібними листочками так, як колись. І тоді всміхнетеся і до сонця і до красуні Весни, що йде вам назустріч. На красуню, яка приносить зелені й пахучі букети радости, варто почекати!

Пам'яті Максима Фанока

Сл. п. Максим Фанок

У п'ятницю 31-го січня ц.р. біля першої години вполудне помер бл.п. Максим Фанок на 70 році життя, залишивши в глибокому смутку дружину — Ольгу, сина — Антона, дочку — Марію з чоловіком і чотирьох внуків, рідню в Канаді, Америці й Україні, приятелів та знайомих. Покійний народився в Підкарпатському селі Середнє Велике на Лемківщині в заможній і численній родині: мати Параскевія й батько — Антін, брати Михайло Іван, Василь, Степан і Ігнат та сестра Марія.

Великий вплив на юнацькі роки мав знаний маляр того часу — о. Роман Ісайчик. Під його впливом Покійний вивчився на дяка. Швидко після відбуття військової служби, виемігрував до Канади й замешкав на постійно в місті Лашан коло Монтреалю, де й проживав до кінця життя.

Від самого початку перебування на еміграції, активно включився в громадське життя, а головно при церкві повнив функцію дяка без будь-якої винагороди протягом 43 років.

Останніми роками старався, щоб новий парк у „Шатоґей" недалеко Ляшін названо ім'ям великого українського поета й письменника Івана Франка та на цей парк відступив частку своєї землі.

Покійний Максим був довгі роки підприємцем харчової крамниці й широко знаним у Монтреальській Окрузі та інших містах Канади й Америки: свідчить про це численна участь у панахидах і похороні.

У понеділок 3-го лютого тіло Покійного перевезено із закладу погребового до церкви св. Вас. Великого, а відтак на вічний спочинок на католицький цвинтар в Ляшіні.

Похоронні відправи й Панахиди відправив о. Вас. Бринявський з участю церковного хору під керуванням Я. Панасюка. У похоронній відправі також брали участь дяки Монтреалю: Петро Крамар і Олександер Феник. На закінчення похорону о. Вас. Бринявський запросив присутніх від імени родини на поминальну трапезу, яка відбулася в церковній залі св. Вас. Великого в Ляшіні під керуванням Василя Кіцака.

З добрим словом про Покійного виступив в імені громади св. Василія Великого проф. С. Ґеба, який підкреслив, що Покійний не лише сповнював функцію дяка безплатно, але й своїми пожертвами на рідну Церкву займав друге місце.

Авторка цих рядків вказала на добрі прикмети бл.п. Максима, як передовсім доброго українця, який старався вже своїм внукам вщепити любов до рідного слова й свого народу. Вона склала співчуття глибоко засмученій родині від „Рідної Школи", а також від УНСоюзу.

Слово про Покійного виголосив парох о. Василь Бринявський.

Пані: С. Кіцак, А. Кира, М. Скурчак, А. Михалик, К. Михалик, Н. Сидор, О. Жеребна, К. Балацька, М. ПлесканЬ та інші приготовили обід.

На закінчення трапези від імени глибоко засмученої родини подякував В. Кіцак; за співчуття, квіти й участь у панахидах і похороні.

На заклик п. Т. Мороз переведено збірку на пресовий фонд української преси, яка принесла 129 дол. З цього розпреділено до таких наших видавництв: „Лемківські Вісті" 39.00 дол.; „Голос Лемківщини" 30.00 дол.; „Наша Мета" 30.00 дол.; „Свобода" 30.00 дол.

Т. Мороз

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ЗАХОДИ Й ПРОТИЗАХОДИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ности вжити негайні й властиві заходи для протидії тим погрозам спільною відповіддю, де була б в цьому потреба, а в першу чергу у випадку агресії".

Ми не будемо наводити дальших місць цього знаменитого документу, бо його майже повністю повторила велика світова преса й напевно до нього ще нераз повертатиметься. Тим більше, що учасники конференції включили в свої майбутні кроки боротьбу за відповідні ціни й господарювання сирівцями інших країн світу, які дотепер були використовувані чужим капіталом.

Не можна поминути мовчанкою ще іншої події, яка сталася в часі конференції. Від років між Іраном і Іраком існували гарячі конфлікти, які загрожували вибухом війни. Як звичайно, між сусідами спір був за кордони, а до нього долучувалися інші. Найбільше завогнений кордон пробігає в районі „біблійного раю", рік Евфрату і Тигру, та їх устя. Ірак намагається придушити курдів, які саме тепер розгорнули велику повстанську боротьбу. Справа ускладнена ще й тим, що курди живуть в районі Мосулю, багатого на нафту. Іран постачав їм не лише зброю, зв'язок зі світом, але й „експертизу".

Мабуть ніхто не сподівався, що бічним продуктом альжирської конференції буде договір підписаний учасниками конференції, шахомчад-шахами і заступником Головної Революційної Ради в Іраку. Договір цей має три значущі постанови: 1. Покласти кінець кордонним суперечкам й визначити спільну делімітаційну комісію; 2. Невідклично зупинити проникання підривних елементів через кордони (мова про курдів); 3. „Обидві сторони заявляють урочисто, що їхній простір мусить бути вільний від будь-яких зовнішних інтервенцій".

Останню точку наведено дослівно, бо вона є виразною відповіддю на махінації великодержав у цьому терені. Ірак забезпечений зброєю й усім іншим потрібним з Москви, Іран — з Вашингтону, але, коли йдеться про інтереси власних націй, вибору немає: їх слід захищати від втручання будь-яких зовнішніх сил. Першим наслідком цього договору є негайно після нього розпочата офензива іракської армії проти курдів, які, позбавлені підтримки з боку Ірану, змушені покищо відступати.

Успіх альжирської конференції, а ще більше іранськоіракський договір заіснували в першу чергу завдяки през. Альжирії, Бумадієнові, та міністрові закордонних справ, Бутефлікові. Ці обидва джентлмени вже виявили себе навіть на терені Об'єднаних Націй рішучими і беззастережними ворогами впливів і інтервенцій великодержав у внутрішні справи менших країн.

А для нас чергова наука: Альжирія, яка беззастережно боронить національних прав малих і поневолених народів, зовсім забула про визвольну боротьбу курдів, коли йдеться про її національні інтереси.

Просфора „Думки"

Традиційна Просфора хору „Думки" відбулася в суботу 1-го лютого в Народному Домі в Ню Йорку.

Понад 400 осіб взяли участь в цім святі. Хор „Думка" вже 25 літ відзначує його сімейною вечерою, мистецькою програмою та спільною забавою.

Цьогорічна Просфора відрізнялася тим, що за врочисто прибрані святочні столи засіла „Думкарська" родина — діти трьох поколінь — члени „Молодої Думки", їхні батьки, матері та дідусі — члени мішаного та чоловічого хору „Думка".

Мистецьку частину вечора розпочав хор „Молода Думка" в повному складі. Репрезентовані були всі філії дитячого хору — Ню Йорк, Асторія, Йонкерс, Пассейк та Гемпстед. Під диригентурою Семена Комірного, більше як 100 дітей відспівали різдвяні колядки та пісні. До виконання останньої коляди „Добрий вечір тобі" пристали старші „Думкарі". Дзвінкі дитячі голоси зливались гладко зі сильними голосами дорослих, запевняючи найбутній розвиток хору „Думки".

В наступній точці програми виступили учні Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької. Вони виконали монтаж „Різдво в поезії". Вкінці, молоді бандуристи „Думки" під мистецьким керівництвом о. Сергія Кіндзерявого - Пастухова, заграли кілька коляд зі свого репертуару.

Отець д-р В. Ґавліч, парох церкви св. Юра в Ню Йорку, та отець Кіндзерявий-Пастухів спільною молитвою та благословенням їжі, започаткували традиційну вечерю.

До забави приграла оркестра „Амор".

Конферансьє вечора був Богдан Бідяк, опікун „Молодої Думки".

Марта Бачинська

Українці Маямі і околиць на Фльориді відзначили Січневі Роковини

Зліва: 1-ряд: Р. Гібсон, В. Бацвин, Д. Кучкуда, В. Хомяк, Л. і Е. Хомяки, І. Л. Пламмер — віцемайор. 2-ряд: М. Курман, о. Т. Ґібсон, І. Сперкач, В. Бацвин, І. Атаманець, М. Ребозо.

Заходами УККА, Відділ у Маямі, тут, в приміщенні Українсько - Американського Клюбу, відбулася урочиста Академія, присвячена відзначенню січневих дат 1918-19-19 років, проголошення відродження і об'єднання Української Державної незалежности.

При численно зібраній публіці, Свято відкрив голова Відділу УККА Володимир Хомяк. На вступі Богдан Сперкач, на фортепіяні, відіграв американський гимн.

Святочну доповідь виголосив студент середньої школи в Маямі — Ярослав Сперкач, який говорив про відновлення української державности, проголошення четвертого універсалу, а пізніше про об'єднання Західньоукраїнської Республіки з УНР. Москва, не погодившися на відділення українських земель і відновлення української державности, почала наступ проти української армії, яка боронила Україну під проводом Головного Отамана Симона Петлюри. Але не маючи допомоги від західньої демократії, мусіла відступити і відійти на еміграцію. Українська Повстанча Армія, під проводом генерала Романа Шухевича продовжувала боротьбу з московським наїздником і допровадила до проголошення Української Державности у Львові 30-го червня 1941 р. Хоча ворог наново окружував Україну, боротьба українського народу за незалежність — стверджена січневими датами — далі продовжується різними засобами.

Реферат про січневі дати англійською мовою виголосив Юрко Тершаковець, студент Маямського університету.

У виконанні дальших точок програми виступив з деклямацією студент „Рідної Школи" Зірко Сперкач. Талановитий піяніст Б. Сперкач відограв на піяно музичні композиції Шопена і Ліста. Учні „Рідної Школи" деклямували — Елі і Левко Хомяки. Сольо на акордеоні виконав Михайло Угляр, студент музичної школи, який відіграв композиції Бетговена і Клементі.

Учениця першої кляси „Рідної Школи" Віра Венгльовська продеклямувала вірш.

В останній частині святочної програми виступив „Український Національний Хор" з Маямі, під диригентурою Івана Атаманця, який відспівав в'язанку стрілецьких пісень.

Святочну Академію закінчено відспіванням українського національного гимну.

Цілість програми Академії вдалася завдяки культурно-освітній референтурі молодого ще тут Відділу УККА, очоленої культурно-освітнім референтом М. Курманом, з участю Надії Мудрейко, Соні Кучкуди, В. Бацвана і інших.

В дні 22-го січня українську делеґацію, в складі десятьох осіб, на чолі з головою Відділу УККА В. Хомяком, прийнято на авдієнції заступником посадника міста І. Л. Пламмером. Проклямацію про визначення 22-го січня Днем Української Незалежности прочитав комішенер о. Теодор Ґібсон з дорученням, щоб вивісити український прапор побіч американського.

С. К.

В ТРЕТІ НЕВИМОВНО БОЛЮЧІ РОКОВИНИ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого Найдорожчого і ніколи Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, БРАТА, ДІДУНЯ і СВАТА

бл. п. д-ра РОМАНА КРИШТАЛЬСЬКОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
в НЮАРКУ, Н. Дж.

17-го березня 1975 року

о год. 7:30 веч.

Приятелів і Знайомих про Молитви за упокій душі Покійного просять —
вдова — СОФІЯ
син — ЯРОСЛАВ з Родиною

✝

Ділимося сумною вісткою, що дня 12-го березня 1975 року, відійшла від нас у Вічність в Чикаґо, Ілл. наша Найдорожча МАМА

бл. п.

НАДІЯ РУБЧАК-ГУРА

дружина бл. п. д-ра Денися Романа, визначна діячка в допомоговій ділянці на Рідних Землях.

ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖЕННЯ будуть відправлені:

ПАНАХИДА в похоронному заведенні Капа при 2321 W. Chicago Avenue, Чикаґо, Ілл., в п'ятницю, 14-го березня 1975 р. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН о год. 9-ій ранку в каплиці, а о год. 9:30 в Катедрі св. о. Миколая, в суботу, 15-го березня 1975 р. Місце Вічного Спочинку — цвинтар св. о. Миколая.

Горем прибиті:

доњка — ДАНА з мужем д-ром ЗЕНОНОМ КАРАТНИЦЬКИМ і сином АДРІЯНОМ
син — д-р ЗЕНОН ГУРА з дружиною КВІТКОЮ і синами: ПАВЛОМ і ПЕТРОМ
сестра — СЛАВА РУБЧАК-БАРНИЧ з Родиною
сестра — ОЛЬГА з Родиною
брат — ЮРІЙ з Родиною
Ближча і дальша Родина в Америці і на Україні

„Прометей" виступив у Трентоні

Трентон, Н. Дж. (юк). — Понад 400 осіб, старших і молодших, мешканців міста і околиці, в тому числі чимало американських гостей — ентузіястично вітали виступ філядельфійського хору „Прометей" та трентонський танцювальний ансамбль „Чайка", що відбувся тут в неділю, 23-го лютого ц. р.

Гарна, репрезентативна й акустична шкільна авдиторія американського гайскулу „Джуніор Фор", положена в самому серці міста, добра реклема в пресі і на українській радіо-програмі ім. Івана Самокішина (кер. Ніна Самокішин), у великій мірі причинилися до повного морального й матеріяльного успіху цієї імпрези.

Хор „Прометей", під керівництвом талановитого диригента Михайла Длябоги та при фортепіяновому супроводі Галі Мазурок, у чотирьох окремих виступах, переплітаних точками танцювального ансамблю „Чайка", прекрасно передав твори українських і чужих композиторів. Хор відспівав 11 пісень. Солістами в хорі були: З. Чорнобіль, Б. Сілецький і Е. Білинський.

Молодий недавно зорганізований трентонський танцювальний ансамбль „Чайка" під фаховим керівництвом Зої Граур-Корсун, виступив з чотирма танками. Багаточисельний склад „Чайки", рівна кількість наймолодших дівчаток і хлопців, як і доростаючих членів ансамблю, в чудових українських (полтавських і гуцульських) строях, при акомпаньяменті власної оркестри, а надівсе професійний нагляд і хореографічне оформлення танків, справив гарне враження на присутніх та збирав гучні оплески вдячної публіки.

Під час програми — оба ансамблі від імени Українського Народного Дому та вдячної публіки вітав і дякував їм інж. Андрій Турчин — голова УНДому, а дівчата трентонської Станиці „Пласту" та Осередку „СУМА" обдарували виконавців китицями квітів. Від хору „Прометей" промовляв і дякував за привітання і гостину, що відбулася після концерту в приміщеннях УНДому, д-р Володимир Карпинич, жертвуючи від хору 50.00 дол. на потреби УНДому. Чистий дохід з цього концерту в сумі 1.000,00 дол. призначено на культурно-освітні цілі УНДому. Стилеві програмки і квитки концерту виконав інж. Іван Микитин, а скромне прийняття приготовили пані і панове під кер. Анастазії Бойцун.

Український культурний вечір в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — В неділю 2-го березня 1975 р. відбулася в Українському Інституті Америки в Ню Йорку успішний український культурний вечір для американської і чужинецької публіки, яка для багатьох учасників була „відкриттям нової країни", про яку вони дуже мало чули, а ще менше знали. У цьому вечорі, який спонзорував УККА, взяли участь американці, чужинецькі дипломати та професіоналісти.

В програму культурного вечора входили: рецитації української поезії, пісні, коротка промова, гра на бандурі, висвітлення фільму з України, оглядини Українського Інституту Америки та перекуска. Програму в імені УККА відкрив д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", який коротко з'ясував цілі УККА та проводив програмою.

Студент Роман Кизик з Ню Гейвен рецитував по англійськи виїмки поезії Гулака-Артимовського, Гребінки, Метлинського, Шевченка, Франка та Валентина Мороза. Молодий співак-бас, Степан Шкафаровський, відспівав 2 пісні при акомпаньяменті п-і Калини Чічки-Андрієнко.

Коротку промову на тему „Хто такі Українці", виголосила п-і Марія Душник, заступниця головного предсідника УНС, подаючи історію України та культурний вклад українців у світову культуру та їхню культурно-етнічну окремішність.

Д-р Осип Оришкевич з Бруклина, Н. Й. висвітлив ряд картин („слайдс") з України, подаючи відповідні до них коментарі.

Молоді бандуристи — Ірена Чорна, Ярослава Стахів, Лідія Чорна, Марко Івасиків і Ярослав Саленко — з Українського Ансамблю Бандуристів, відіграли декілька творів українських композиторів. Між визначними гістьми, яких представляла п-і Душник, були представники Місій при Об'єднаних Націях з Японії, Ливану, Гани, Південного В'єтнаму та представники консулятів Китаю (Тайван), Гаїті, Уругваю, Литви, Латвії і другі.

Рівнож присутніми на вечорі були конгресмен Едвард Кач, Гавленд Г. Сарджант, президент „Радіо Свобода" з дружиною та двома синами; б. американський дипломат Е. Пакер з дружиною; Сергій Джарвіс (уродженець Києва), знаний американський адвокат з дружиною Люсі, творцем документальних фільмів при НВС, Я. Лямпе з дружиною, представники Фундації „Фінляндія".

Були теж професори університетів, журналісти, провідниці жіночих американських і міжнародних організацій, студенти та гості з Еспанії, Колюмбії, Арґентини та Уруґваю.

Після перекуски гості, під проводом п-і Іванки Петрівської, оглянули Український Інститут та його постійну мистецьку виставку — з якої були захоплені українським мистецтвом.

П-і Ярослава Сурмач-Міллс мала окремий стіл з її власними малюнками на склі, книжками для дітей та картками.

Цю культурну програму координували п-і Андрієнко і М. Душник.

До комітету, який помагав приготовити програму, входили ще: М. Голодик, Ірина Падох, Марія Гончаренко, Іванка Солтис, Стефанія Прончин, Катерина Мицьо, Марта Кокольська, Олена Процюк, Стефанія Букшована, Дарія Степаняк, Анісія Савицька, Лідія Солтис та Оксана Дацьків.

Пам'яті Віктора Филиповича

В лютому минуло вже 19 років з дня смерти палкого борця за волю України і видатного громадського діяча — полковника Віктора Михайловича Филиповича.

Полковник Віктор Филипович народився 20-го жовтня 1894-го р. в селі Неморож, на Київщині, в священичій родині. Середню освіту здобув у славнозвісній Колегії Павла Галагана в Києві, після чого вступив на юридичний факультет Київського університету. Перша світова війна перервала його студії. Він зголошується до війська і після вишколу в Петербурзькій Константинівській Артилерійській школі відправляється на фронт. В боях відзначався великою хоробрістю і його нагородили Георгієвським Хрестом та іншими відзнаками. В одному з боїв був поранений в ногу.

В 1917-му р., з початком національної революції, він відразу перейшов до української армії, в якій служив до кінця визвольних змагань. Мав славу хороброго вояка та доброго фахівця - артилериста. За бойові заслуги був підвищений з ранги капітана до полковника. Деякий час був адьютантом команданта Києва, полковника Євгена Коновальця.

По закінченні визвольних змагань у 1921-му р. його інтерновано в Польщі. Два роки перебував у таборах інтернованих (Каліш, Щепьорне). З 1923-го року жив на Волині, спершу в Рожищі, де працював директором українського кооперативного банку, а пізніше, з 1932-го року, в Луцьку, де мав посаду книговода. Весь час брав активну участь у громадському житті, був головою Т-ва Комбатантів та — ім. Лесі Українки, яке утримувало українську гімназію.

Під час Другої світової війни виїхав на працю на Судети у місто Воденбах. З 1945-го року перебував у таборах ДП (Карлсфелд, Міттенвалд). Тут також відзначився громадською активністю: очолював таборову кооперативу, був заступником голови таборової ради, заснував кравецьку майстерню.

В липні 1949-го р. полк. Филипович переїхав з родиною до Америки до міста Міннеаполіс. Тут він увесь час працював фізичним робітником. Хоча праця його дуже втомлювала, але це йому не перешкоджало повсякчасно брати участь в громадському житті, в якому останніми роками відігравав провідну ролю. Кілька років був скарбником православної парафії св. Архистратига Михаїла, очолював відділ гетьманської організації та Пласт - Прият.

Живучи в Америці, він ніколи не забував за своїх друзів, що залишилися в Німеччині. Ввесь час посилав їм допомогу зі своїх скромних заробітків.

Боляче переживаючи суперечки, що інколи виникали в українській громаді, він всіляко їх намагався полагодити їх. Завдяки його наполегливій праці восени 1952 р. в Міннеаполісі засновано Відділ УККА, який мав спрямувати громадське життя в одне спільне річище. Два роки він був головою цієї організації, віддаючись праці в ній із самопосвятою. Він дуже турбувався долею молодого покоління, яке може легко піддатися чужим впливам і втратити своє національне „я". З цієї причини він зорганізував „Рідну Школу".

Останніми роками його здоров'я почало підупадати. Проте громадської праці він не залишив до останніх днів життя.

Він умів співпрацювати і знаходити спільну мову з іншими політичними середовищами. За це його всі поважали. Коли йшлося про добро української справи, державні інтереси у нього завжди домінували над партійними.

Це була людина високого морально - етичного рівня, для якого праця на користь Ватьківщини і допомога близьким людям у важкому положенні були імперативом життя.

Помер він несподівано від серцевого удару 20-го лютого 1956-го р. на 62-му році життя.

У роковини з дня його смерти ми схиляємо голови у глибокій пошані перед світлою пам'яттю полум'яного патріота, невтомного громадського діяча і прекрасної людини.

Ол. Филипович

Амстердам, Коговз, Трой і околиця!
В неділю, 23 березня 1975 р.
о год. 2:00 по пол.
в домі Українського Клюбу
402 — 25-та вулиця, WATERVLIET, N.Y.
— відбудуться —
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Окружного Комітету Відділів УНСоюзу
міст: Трой, Амстердам, Гадсон, Коговз, Вотервліт і Пітсфілд, Масс. та околиці,
в яких розміщені Відділи чч.:
13, 57, 150, 191, 266, 476 і 477

В цих Зборах повинні взяти участь Урядовці, Конвенційні Делегати і Представники згаданих Відділів.

ПОРЯДОК ЗБОРІВ:

1. Відкриття і вибір Президії;
2. Відчитання протоколу Зборів з 1974 р.;
3. Справоздання з діяльности Округи і її Відділів;
4. Дискусія та уділення абсолюторії уступаючій Управі;
5. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
6. Доповідь ЙОСИПА ЛИСОГОРА, головного предсідника УНС;
7. Плян праці на біжучий рік;
8. Закриття Зборів.

В Зборах візьме участь:
ЙОСИП ЛИСОГІР, гол. пред. УНСоюзу.
На Збори запрошені також всі члени УНСоюзу та загал Українського Громадянства цілої околиці.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
Павло Шевчук, голова — Володимир Варцона, секретар
Осип Пацак, касир — Аксентій Урбан, голова К. Комісії

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Не буде підвишки за оголошення святочних побажань у „Свободі"

Приймається оголошення святочних побажань у „Свободі"

Адміністрація „СВОБОДИ" повідомляє, що йдучи назустріч загальним побажанням, вона й в цьому році призначить окремі шпальти збільшеного Великоднього числа на оголошення традиційних святочних привітів і побажань.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту	$ 3.00
1 цаль через 2 шпальти	5.00
2 цалі через 2 шпальти	10.00
3 цалі через 2 шпальти	15.00
4 цалі через 2 шпальти	20.00
5 цалів через 2 шпальти	25.00
6 цалів через 2 шпальти	30.00

та в інших розмірах.

Треба сподіватися, що загал нашого Громадянства використає цю нагоду, щоб передати свої традиційні побажання та дати про себе знати своїм рідним, приятелям та знайомим навіть в найдальших закутинах світу, куди навряд чи звичайна пошта занесла б таку вістку. Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

Оголошення приймається:

за новим стилем до 20-го БЕРЕЗНЯ 1975 р.,
за старим стилем до 24-го КВІТНЯ 1975 р.

Зголошення святочних побажань, РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ, залежно від величини оголошень, надсилати до:

"SVOBODA"
83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303